Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Mayıs 2011
Sayı: 155

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Bu seçimin anlamı işçi sınıfının sorunlarının ve taleplerinin laf cambazlığıyla geçiştirilmesidir!

Siyasi partiler, seçim vaatlerini açıkladı. Sanki birbirlerinden çok farklı görüşleri, çok farklı ekonomik ve siyasi bir düzeni savunuyorlarmış gibi hiç biri diğerinin programını beğenmiyor. Uygulanamaz olduğunu anlatıyor. Oysa tüm partiler, bugünkü düzeni; işçinin sömürüsünden gelen kâra dayalı, patronların hakimiyeti olan kapitalist düzeni savunuyor.

Hiçbir parti, fabrikalarda ve işyerlerinden başlayıp her yere yayılan, patronların işçiler üzerindeki iş ve ücret baksına son vermeyi amaçlamıyor. Herkese bir iş bulmayı devletin görevi haline getirmiyor, insanca yaşayacak bir ücreti zorunlu kılmıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Patronlar kâr rekorları kırıyor. Kasaları tıka basa parayla doldu. Ancak öte yanda resmi işsiz sayısı üç milyonu aştı, sokaklarda yaşayan binlerce çocuk, genç, yaşlı var. İleri demokrasinin olduğu, dünyanın 16'ıncı büyük ekonomisi olan Türkiye'de her dört çocuktan biri aç. Hiçbir siyasi parti, patronların kârından alıp herkesi iş ve yeterli bir ücret vermeyi söylemiyor.

İşsizlik krizdeki Avrupa'da yüzde 10'a dayandı, Türkiye'de kriz yokken yüzde 13'e çıktı. Türkiye ekonomisi büyüyor, işsiz sayısı da ekonomiyle birlikte büyüyor. Bunun nedeni patronların az işçiyle çok iş yaptırma siyaseti. Gençleri, toplumu çürüten işsizliği önlemek patronlara dur demekle mümkün.

CHP iş sahası açacağını söylüyor. Evet bu gereklidir. Ancak patronlarla aralarını bozmamak için özel sermayenin fazla girmediği hayvancılığı söylüyorlar. Başka? Başka bir şey yok!

Çok övülen ekonomik büyüme aslında 2008 yılı seviyesine ancak ulaştı. Üstelik istikrarlı değil; bir yıl büyüme var, bir yıl küçülme. Yani maddi temeli olan istikrarlı bir büyüme değil.

Bankaların, sigorta şirketlerinin kârı, gökdelen, otoban inşaatlarının masrafları ve daha bir çok şey üretim gibi gösteriliyor. Daha yüksek kazanç için bir süreliğine, bankaların verdiği yüksek faize gelen para, ekonomiyi döndürüyor, bu para ile iş yapılıyor.

Patronlar, üretimden kazandıklarını yeniden üretime değil, daha büyük kazanç için borsaya, bankalara yatırıyor. Böylece sıcak para birikiyor. Ekonomiyi vurguncuların kazanç alanı olmaktan çıkaracak bir düzenleme öneren siyasi parti yok.

Enflasyon, krizdeki Avrupa Birliği ülkelerinde yüzde 1 civarında, Türkiye'de ise resmi olarak yüzde 4'ün altına inmedi. Gerçekte, özellikle temel gıda fiyatlarındaki artış nedeniyle emekçiler için çok daha yüksek olan enflasyon, emekçilerin satın alma gücünü kemirerek yaşamı zorlaştırıyor. Hiçbir siyasi parti, enflasyonun yeniden fırlamasını engelleyecek ya da emekçileri enflasyon karşısında koruyacak bir önlem önermiyor.

Çeşitli nedenlerden ötürü Türkiye dünyayı sarsan ekonomik krizden henüz çok etkilenmedi. Ama bunun bir garantisi de yok. Ekonomik krizi, bazı patronlar fırsata dönüştürebiliyor ama tüm emekçilerin yaşamını alt üst ediyor.

Medyada, bu seçimin anlamı üzerine bol bol tartışma yapılıyor. Anayasanın değiştirileceğinden bahsediliyor. Sanki daha yeni değiştirilmemiş gibi. Hükümet tek başına istediği değişikliği yapabilirdi, neden o zaman gerekli gördüklerini yapmadı?

Seçim, emekçilerin düzen partilerine bir süre için daha onay vermeleri gerektiği için yapılıyor. Demokrasi görüntüsü bunu gerektiriyor. Sınıf temelinde, milliyet temelinde siyasi parti kurmak yasaktır. Oysa Türkiye'nin temel sorunu; işçi sınıfı ve Kürt halkının sorunlarıdır.

Hiçbir seçim emekçilerin yaşamında belirleyici değişiklik yapmadı, bu seçim de yapmayacak. Emekçiler, iyi bir yaşam için örgütlenip mücadele etmeli. (04.05.2011)

Metal işçilerinin sözleşmesinde ileri bir adım

2010-2012 metal işkolu toplu sözleşmesinde 21 yıl aradan sonra bazı işyerlerinde greve çıkıldı.

Metal işkolunda en çok üyesi olan sendika Türk-İş'e bağlı olan Türk Metal'dir. Türk Metal, sürekli olarak patronlarla kapalı kapılar ardında gizli görüşmeler ve anlaşmalar yapıyor; ne işçinin ne aynı işkolunda örgütlü diğer sendikaların taleplerini dikkate alıyor ne de dayanışma gösteriyor.

Bu genel tavır 12 Eylül 1980 askeri darbesinden beri sürüyor.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ile Hak-İş'e bağlı Çelik-İş, Türk Metal'in imzaladığı sözleşme dışında başka bir sözleşme yapamayacakları fikrini yayıyorlardı.

Her şeye rağmen çok geri sözleşmeye imza attıldığında metal işçileri tepkilerini çeşitli şekillerde dile getirdiler. Hatta bir seferinde Türk Metal'i protesto etmek için toplu olarak sendikadan istifa edip Birleşik Metal'e geçmek istediler. Ancak sendika bürokratları arasındaki dayanışma gereği, Birleşik Metal, kendisine gelmek isteyen işçilerin noter masraflarını ödemeyerek, işçileri geri çevirdi.

Türk Metal sendikası, kamuda ve büyük otomobil fabrikalarında örgütlü. Bu nedenle kadrolu işçilerin ücreti, küçük fabrikalara göre daha yüksek. Ancak bu fabrikalarda taşeron yaygınlaşıyor. Birleşik Metal ise daha çok küçük ve orta boy fabrikalarda örgütlü. Gurup sözleşmesi yapılmasına rağmen, fabrikalar sınıflandırılıyor ve zam oranları farklı oluyor. Zam oranının belirlendiği gurup sözleşmesinden sonra her fabrika, kendi sözleşmesini yapıyor.

Bu yıl, Türk Metal, MESS ile gurup sözleşmesini imzaladıktan sonra, her zamanki gibi Birleşik Metal aynı sözleşmeyi imzalamadı ve grev aşamasına gelindi.

Sendika greve çıkma gerekçelerini şöyle açıkladı:

1- Yüzde 5,35 zam oranı düşüktür, 2009′un ikinci yarısından itibaren ama özellikle 2010 yılındaki metal işkolundaki büyümenin karşılığı değildir.

2- Her işyerine farklı zam uygulaması, aynı saat ücretini alan ancak farklı işyerlerinde çalışan işçilerin farklı zamlar almalarına neden olmaktadır.

3- İş Kanunu'ndaki değişiklikler ve hükümetin taslakları toplu iş sözleşmesinin imzalanmasından sonra tarafların iradelerinin dışında değişmesine yol açma tehlikesi taşımaktadır.

Yani düşük ücret, ücretlendirme sistemindeki adaletsizlik ve kıdem tazminatı ile ilgili belirsizlik sebebiyle greve giden Birleşik Metal, 28 işyerinde grev ilan etmişti. 14 işyerinde Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) fabrikalardaki çalışanları grev oylamasına zorladı. 7 fabrikada 'greve evet' kararı çıktı ve grev tarihleri asıldı. Bir işyerinde ise mahkeme kararıyla grev ertelendi.

İşyerlerinin bazılarında greve çıkılmadan, bazılarında grevin ilk günlerinde patronun geri adım atmasıyla sözleşme imzalandı. Bunlardan biri olan 1.700 işçinin çalıştığı Areva, Alston ve Shinder fabrikalarında saat ücretine 51 kuruş zamla sözleşme imzalandı. Gurup toplu sözleşmesinde, 30 kuruşluk zam öngörülüyordu.

Yine Birleşik Metal'in greve başladığı ilk yer olan Doruk Süsler'de çalışan 600 işçinin saat ücretine 44 ile 109 kuruş arasında zam, düşük sosyal hakların iyileştirilmesi kazanıldı.

Birleşik Metal grev sözü ettiği tüm işyerlerinde kazanım elde etti. İşçiler, yıllardır haklı olarak zorladıkları sendikanın biraz çabasıyla zam aldılar. Ancak tüm sorunları giderilmiş değil. Bu kazanımlar ve onları elde etme yolu, hangi sendikada örgütlü olursa olsun tüm metal işçilerine bir örnek oldu. (04.05.11)

Devlet borçları
Kriz yeniden alevlenebilir

Basından aktarılan haberlere göre mali kuruluşların notlarını belirleyen Standard & Poors ajansı ABD'nin kamu maliyesinin durumunu inceleyip "gidişatın olumsuz" olduğunu belirterek, eğer "Beyaz Saray 2013 yılından önce bir kemer sıkma siyaseti uygulamaya başlamazsa", önümüzdeki iki yıl içerisinde ABD'nin güvenilir notunu düşüreceği tehdidinde bulundu. Ardından "dünya borsalarında bir panik havası esti".

ABD kamu borçları, 2009 yılında 12 kat trilyon dolardan bu yıl 15 kat trilyon dolara tırmandı (her ABD vatandaşına 40 bin dolar borç düşüyor ÇN). AynI şekilde ve aynI nedenlerden dolayı bütün kalkınmış ülkelerin kamu borçları zirvelere tırmandı.

Özellikle 2007 yılından itibaren kamu bütçeleri zora giren banka ve sanayi kuruluşlarını kurtarmak için devasa miktarlar harcayıp kamu kuruluşlarında büyük delikler oluşturdular. Ama bu not verme ajansının ve arkasındaki mali kuruluşların sorunu sözü edilen açıkların devletleştirilmesi değildir.

Onlar için esas sorun Obama hükümeti bu bedeli kitlelere ödetmek için bir plan hazırlamasına rağmen bu plan Kongre tarafından geç onaylandı. Çünkü artık Kongre çoğunluğu Cumhuriyetçilere geçti.

Bir not verme ajansının ABD'nin mali notunu düşürebileceğine dair küçük bir tehdidinin bile mali piyasalarda paniğe yol açıp borsalarda küçük de olsa bir çöküşe yol açması çok anlamlı: Birçok hükümetin güzel, sakinleştirici açıklamalarına rağmen kriz, özellikle de mali kriz, hiç de atlatılmış gibi görünmüyor.

Bunlara ek olarak, Alman maliye bakanının yaptığı bir açıklamanın ardından, mali çevrelerde dolaşan bazı haberlere göre, başta Yunanistan olmak üzere İrlanda'nın ve hatta Portekiz'in de orta veya kısa vadede artık borçlarını veya borçlarının tümünü ödeyemeyecek duruma düşecekler söylentileri var.

Avrupa Merkez Bankası, Avrupa Komisyonu, Yunanistan hükümeti gibilerinin, böyle bir iflasın mümkün olmadığı açıklamalarına ve güven verici sözlerine rağmen son günlerde banka ve sigorta şirketlerinin hisselerinde büyük değer kayıpları yaşandı.

Kriz atlatılmadığı gibi, devam ettiğini belirten bütün sebepler duruyor: "Pazar" diye adlandırılan olgu, yani ellerinde çok büyük miktarlarda sermaye bulunduran spekülatörler ve bütün mali sermaye çevreleri "garantiler", yani durum ne olursa olsun önemli kazanç güvencesi istiyorlar. Bir dövizi diğer dövize karşı kullanıyorlar ve de yüksek faiz oranları dayattıkları için devletler sıkışıyor. Böylece de bütün ekonomi yavaş yavaş boğuluyor.

Krizin patlak vermesinden bu yana Avrupa özel bankalarına çok büyük yardımlar yapmış olan Avrupa Merkez Bankası, bu özel bankalara cömertçe ve çok özel koşullarda yardım etmeye devam ediyor. Avrupa Merkez Bankası özel bankalara yüzde bir faizle, yani çok ucuza, neredeyse bedavaya para veriyor ve bu özel bankalar da istedikleri gibi "yatırımlar" yapabilirler.

Özcesi bankalar, büyük miktardaki parayı, Avrupa devletlerine yüzde 4 veya 5 ve hatta Portekiz devletine yaptıkları gibi, yüzde 10 faiz ile borç para veriyor. Ek olarak da aracı şirketlere "yatırım" yapıyorlar. Yani son zamanlarda gıda ve hammadde ürünlerinde bu gibi işlemler yüzünden fiyatlarda fırlama oluyor: Örneğin buğday fiyatı son yedi ay içerisinde iki katına çıktı.

Bu sözü edilen bankaların çoğu hiç de zor durumda olmayıp 2010 yılı için büyük kâr elde ettiklerini açıkladılar. Verilen bedava krediler için bu özel bankaları kurtarma iddiası bile söz konusu olamaz. Bugün ileri sürülen gerekçeler, bu bankaların eski borçlarını ödemeleri veya bankalar arası sarsılmış olan güvenin yeniden tazelenmesi için imiş. Aslında bu ucuz krediler, her şeyden önce temel olarak spekülasyon işlemlerinde kullanılıyorlar.

Verilen para miktarlarının büyüklüğü, kamu gelirlerinin nasıl mali sermayeye peşkeş çekildiğini gösteriyor. Bankaları kamulaştırıp, bankaların kitlelerin denetimi altına alınması toplumun acil ihtiyaçlarından biridir. (05.05.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçinin moralini bozan karşı mücadeleye devam

Şube kongresinin üzerinden iki ay geçtikten sonra yönetim ancak oluşturuldu. Seçilen şube sekreterine Genel-İş yönetimi görev vermek istemedi. Sözde aynı siyasi görüşü paylaşmalarına rağmen. Çünkü işveren ile sendika başkanı arasındaki ilişkiden işçiler rahatsız. Yani yeri geldiğinde işçinin çıkarını değil sendikanın çıkarını öne alıyorlar.

1 Mayıs işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü. Ancak sendikacılar, sadece iki gün öncesinden açıklama yapmakla yetindiler, gerekli çalışmayı yapmadılar.

Televizyon ve gazete beyanatlarına baktığımızda çok hazırlık yaptıklarını ve bir milyon işçiyi Taksim'e getireceklerini söylüyorlar. İşyerinde ne 1 Mayıs'ın tarihi ne hak arama günü olduğu ne de işçilerin birlikte hangi talepleri haykıracağı anlatıldı. Bu yapılsaydı hem işçiler hem de sendikalar için daha iyi olur, işçiler örgütlü olmanın bilinciyle moral ve güven kazanırdı.

Sendikacılar, işyerinde hangi sorunun işçilerin birliğiyle çözülebileceğini açıkça anlatsalar: Örneğin eldiven, servis, fazla çalışma, yemek sorunları gibi basit sorunlar rahatlıkla çözülürdü.

Ama ne ilgilenen var ne de işvereni rahatsız etmek isteyen. Halbuki sadece sözleşmeye uyulsa bir çok sorun ortadan kalkar. Sendikacılar, yasaları uygulatmayı dayatsalar bile bir çok sorun kalkar.

İşveren kendi yasal haklarını tereddütsüz kullanıyor. Üstelik sözleşmede olmayanları yaptırmak istediği zaman da kullanıyor. Sendika bürokratları sesini çıkarmıyor. İşçiler bunları görüyor ve moralleri bozuluyor. Tüm olumsuzluklara rağmen işçiler, yeri geldiğinde mücadele ederek bir çok hak kazandıklarının çok örneğini yaşadılar. (28.04.11)

Gıda

İşçi azaldı iş yükü arttı

Emekliler gönderildikten sonra onların yerine işçi alınmadı. Bu nedenle işçilerin üzerindeki iş yükü arttı. Daha önce de çıkarılan işçilerin yerine işçi alınmamıştı. Zaten fazla olan yük daha da artmış oldu. İşçiler bundan rahatsız ama idarenin üstü örtülü “iş yok, cumartesileri çalışmıyoruz” tehdidinden ötürü seslerini yükseltemiyorlar.

Sendikacılar, son haftaya kadar 1 Mayıs için hiçbir çalışma yapmadı. Sonra da işçilerin zoruyla birkaç servis ayarladılar. Temsilciler, işçileri kendi günlerine sahip çıkmamakla suçluyor. Oysa işçiler, sendikacılara olan güvensizliklerini söylüyorlar.

İşçileri eğitmesi gereken sendikalar görevlerini yapmadığı için onlar da sendikaya biliçsizce karşı koyuyorlar. Öyleyse biz emekçiler birleşerek sorunlarımıza sahip çıkalım.(*Bir işçi*)

İşçiler birlik olsa

Patronun iyisi olmaz ama taktikleri değişir. Daha çok kazanmak, daha çok sömürmek için işçinin işini iyi yapmasını isterler. İyi günün dostudur, işini iyi yaparsan severler, hastalanırsan tazminatsız kapıya koyarlar.

Dergilerine, gazetelere iyi ustam diye reklam veren patronum, hastalandığımda, raporlu olduğum halde üç gün işe gelmedim bahanesiyle tazminatsız işten çıkardı. Tedavi olmam 6 ay sürdü. Hayat şartları zor; yeniden iş aradım.

Değişik işyerlerinde çok değişik formlar ve çok değişik sorular var. Hangi gazeteyi okuyorsun, hangi görüşü destekliyorsun, gibi. Görüşmede siyasi sorular soranlar oldu, mesleğimi iyi bilip bilmediğimi soranlar da.

Sonunda yeni bir iş buldum. Eski işyerindeki baskı ve hakaret burada yok. Yine farklı olarak patronun yüzünü görmüyoruz. Müdürler, şefler, işçilerle aynı kuyrukta yemek alıyor ve aynı yerde yiyor. Bu patronun taktiği iyi niyetle sömürmek.

Taktikler farklı olsa da patronun iyisi olmaz, patron patrondur. İşçiler birlik olsa patronların her türlü taktiklerini yeneriz. (*Bir işçi*)

Siyasetin Gündemi

“Sıfır sorun” politikası ekseninde Türkiye-Suriye ilişkileri

Suriye'deki isyan artarak devam ediyor. Bu isyanın etkileri sadece Suriye, Ortadoğu ile sınırlı olmayıp başta ekonomik ve siyasi açıdan olmak üzere farklı açılardan Türkiye'ye de dokunuyor.

Son yıllarda AKP'nin izlediği komşularla “sıfır sorun” ve iyi lişikiler çerçevesinde, Suriye ile geçmişten gelen su ve sınır sorunu bir kenara bırakılıp Beşar Esad rejimi ile dostça ilişkiler geliştirildi. Geçmişteki savaş aşamasına bile gelen gerginlikler unutuldu.

Önce sınırdaki mayınlı arazilerin temizlenmesi gündeme geldi. Ardından müsteşarlar karşılıklı gidip geldi. Erdoğan ve Esad, kardeşmiş havalarına girdiler. Sık sık ziyaretler, telefon konuşmaları yapıldı. Hatta birkaç yıl önce ortak bakanlar kurulu bile yapıldı.

Tüm bu ilişkilerin ardında, artan ticari ilişkiler de vardı. 2009 yılında vizeler kaldırılmış çok sayıda ticari anlaşma imzalanmıştı. Türkiye'nin Suriye ile olan ticaret hacmi 800 milyon dolardan geçtiğimiz yıl başlarında 2 milyar dolara çıkmıştı.

Elbette demokrasi havarisi Erdoğan'ın bu yakın “arkadaşının” ülkesinde 48 yıldır olağanüstü hal uyguladığı, halkını baskı altında inlettiğinden hiç söz edilmedi. Görülüyor ki “sıfır sorun” politikası, gerçekte, her ülkenin mevcut diktatörünün desteklenmesi demek.

Bu baskıya Suriye halkının isyanı, rejimin tehlikeye girmesi, devlet, hükümet ve sermaye çevreleri için bir kayıp olarak gözüküyor.

Kaygı sadece Türkiye ile sınırlı değil, daha geniş kesimleri kapsıyor. Nitekim CIA Başkanı, geçtiğimiz haftalarda gizlice Türkiye'ye gelip, günlerce kaldı. ABD'nin ne planladığını bilemeyiz ama Erdoğan, onların planına ev sahipliği yapmada sorun görmüyor.

AKP hükümeti, Ortadoğu ve Afrika ülkeleriyle iyi ilişkiler geliştirdiğini söyleyerek, bunu siyasi malzeme olarak kullanıyor. Kitlelerin isyanı gösterdi ki, iyi ilişikiler geliştirilen tüm rejimler, kendi halklarını inim inim inleten diktatörlerdir.

Başbakan her konuşmasında, her ülkenin “toprak bütünlüğüne” saygılı olduklarını açıklıyor. Sanki çok doğru gibi görünen bu siyaset de aldatmacadır. Ortadoğu ve Afrika'da devletler, sınırlar, halkların isteğiyle değil, emperyalist devletlerin ve yerli diktatörlerin çıkarlarına göre biçimlendirilmiştir. Tıkpı Türkiye-Suriye sınırında olduğu gibi.

Bu sınır nedeniyle aileler bölünmüş, parçalanmış, akrabalar ayrı devletlerde, ayrı koşullarda yaşamak zorunda bıkarılmıştır. Bu sınırlara saygı duymak, aslında, mevcut çıkar ilişkileri düzenine saygı duymak demektir. Yoksa halkların ne yaşadığı başbakanın fazla umurunda değil.

Bir de “Libya'nın zenginlikleri Libya halkınındır” demesi gibi, milliyetçi bir liderin söyleceği sözler sarfediyor. Ancak bu sözleri, bazı ülkeler ve bölgeler için söylüyor; yani Türk patronların çıkarlarının olduğu yerler için. Asıl koruduğu budur. Örneğin “Kürt illerinin zenginliği Kürtlerindir” demiyor.

Erdoğan, halkların çıkarlarını öne alan bir siyaset izlemiyor. Özellikle Ortadoğu sözkonusu olduğunda, büyük güçlerin, özellikle de ABD'nin denetimi altındadır. ABD'den aldığı emirleri iletmekten öteye gidemiyor.

Tıpkı Libya'da olduğu gibi, Kaddafi, kesin olarak Batı'nın desteğini yitirmediği sürece “gitmesini” istemedi. Suriye için de aynı durum sözkonusudur.

Bizler Suriye'deki kitlelerin Esad diktatörlüğüne karşı ayaklanmalarını destekliyoruz. Her türden diktatörlerle değil, emekçilerle birlik olduğumuzu ve en kısa zamanda sınırların kalkması ile ortak bir emekçi iktidarından yana olduğumuzu hatırlatıyoruz. (05.05.11)

Uluslararası Gündem

Libya

Batılı emperyalist güçlerin müdahalesine hayır!

Tunus'tan başlayıp Arap dünyasına yayılan rejim karşıtı eylemlerin ardından 3 ay geçtikten sonra Batılı emperyalist güçler Libya halkına yardım edip diktatör Albay Kaddafi'yi devirecekleri iddialarıyla NATO güçlerini harekete geçirdiler. Emperyalistlerin esas amacı bu bölgedeki mevcut ve gelecekteki çıkarlarını korumaktır.

Geçen Ocak ayında Tunus'taki Bin Ali rejimine karşı yapılan yürüyüşler büyüyünce emperyalist yöneticiler, özellikle de ABD, baştaki diktatörden, fazla gürültü koparmadan uslu uslu iktidardan gitmesini istediler. Aynı zamanda Tunus ordusunun başında bulunan generallere, kitlelere doğrudan baskı yapmalarından kaçınmalarını tavsiye ettiler. Baskı, temel olarak polis güçleri tarafından uygulandı. Böylece ordu yöneticileri, ordunun halkın hizmetinde olduğunu iddia ederek, prestijlerini kullanarak yıkılan rejimin yerine "demokratik bir geçiş süresi" oluşturmak için bir hakem rolü üstlendiler.

ABD yöneticileri son derece yıpranmış bir diktatöre karşı zamanında mesafe koyup Tunus'ta demokrasiden yanaymışlar gibi bir görünüm elde etmeyi amaçladı.

Mısır'da da sokak gösterileri kitlesel bir aşamaya gelince, ABD temel olarak Mübarek'e karşı da aynı siyaseti izledi. Ancak bu defa daha bariz bir şekilde yapıp Mübarek'e genel çıkarlar açısından bir an önce çekip gitmesi gerektiğini belirttiler. Mısır'da da ordu açıkça kitlelere karşı baskı uygulamayıp, diktatörü desteklemediği görüntüsüyle itibar kazanıp "halkın ordusu" izlemini verdi. Böylece ordunun ve gizli servislerin on yıllar boyunca diktatörlüğün temel gücünü oluşturmalarına rağmen Mübarek gittikten sonra geçiş süresinin mimarı olarak sahneye çıkıp, en azından belirli kesimlerden, yeterli krediyi buldular.

Diktatörlüğü desteklemiş olan ABD ve Fransa gibi emperyalist güçler, bu defa daha açık bir şekilde, Arap halklarının dostları oldukları hikayelerini anlatmaya başladılar. Böylece, en azından geçici bir süre için de olsa, hem kendi öz çıkarlarını hem de 30 yıldan fazladır destekledikleri diktatörlüğün yıkılmasını engellemiş oluyorlar.

Ancak Libya'da yürüyüşler başlayınca, bu ülke rejimi de diktatörlük olmasına rağmen, ortada farklı bir durum vardı. Kaddafi ilk yıllarda, empeyalist güçlere karşı Arap milliyetçiliğini savunduğunu iddia etti ve ardından, uzun yıllardan beri de çok çirkin bir şekilde emperyalistlerin en iyi işbirlikçisi oldu. Kaddafi emperyalistler namına mide bulandırıcı uygulamalardan hiç çekinmedi.

Örneğin Libya sahilleri üzerinden Avrupa'ya göç etmek isteyen insanları oluşturduğu kamplara tıkarak veya çölün ortasına sürerek ölüme terk etmekten hiç terretdüt etmedi. Buna karşılık olarak, Sarkozy ve Berlusconi gibileri Kaddafi ile kameralar önüne geçip dostça , büyük boy fotoğraflar çektiler.

Emperyalist yöneticiler, bütün bunlara rağmen, Tunus ve Mısır örneklerinden ders alarak, özellikle Libya'nın önemli petrol bölgesi olan Bingazi'nin isyan edip Kaddafi'nin denetimi dışına çıkmasından sonra Kaddafi'ye karşı tavır almaya başladılar ve Kaddafi'den iktidarı terk etmesini ve demokratik bir rejim kurulmasını istediler.

İlk günlerde birkaç kent peşi sıra Kaddafi'nin denetimi dışına çıktığı için emperyalist güçler, amaçlarına kolay varacaklarını sandılar. Ancak Libya diktatörü, Tunus ve Mısır diktatörleri gibi hiç de ikna olup iktidarı terk etmek istemedi.

Aslında böyle bir şey şaşılacak bir olay değil, çünkü Libya rejimi farklı bir tarihi geçmişe sahip olup emperyalistlerin Kaddafi üzerindeki etkileri Bin Ali veya Mübarek üzerindeki etkilere benzemiyor. Kaddafi, farklı bir siyaset izleyerek ona karşı isyan eden bölgelere karşı askeri güçlerini göndererek buraları yeniden denetimi altına almaya çalıştı. Emperyalistler ise önce protestolar çekip olayların gelişmesini beklediler. Sarkozy bunu fırsat bilerek, Kaddafi karşı isyan edip Ulusal Geçiş Konseyi'ni oluşturanları destekleyerek, diğer emperyalist güçlerin de buna katılmasını ve Kaddafi rejiminin devrilmesi için destek vermelerini istedi.

Fransız hükümeti fırsatçılık yaparak, zengin petrol bölgesi Bingazi'deki isyancıları destekleyen ilk güç olarak

bundan, rakibi İtalya'nın aleyhine de olsa, yararlanarak Fransız emperyalizminin petrol çıkarlarını ön plana almak istiyor.

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Kaddafi, Bingazi'ye saldırıp bölgeyi yeniden ele geçirme aşamasına gelince, emperyalist güçler hemen Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyini toplayıp Libya hava sahasını yasak bölge ilan edip Kaddafi ordusuna karşı askeri müdahale kararı aldılar.

Bu kararın gerekli ve doğru olduğunu söyleyen Obama, yaptığı bir açıklamada Libya diktatörünün kendi halkına karşı ateş açmasını engellemek için böyle bir kararın alındığını iddia etti. Ama aynı zamanda Suudi Arabistan ordusu Bahreyn'e asker göndererek isyan eden kitlelere karşı yerli diktatörün halkını katletmesine yardımcı oldu ve tüm bunlar bu emperyalist yöneticileri hiç de rahatsız etmedi!

Libya örneğinde emperyalist yöneticiler, kendi tuzaklarına düştüler. Çünkü Arap dünyasındaki özgürlük ve demokrasi mücadelelerini desteklediklerini çok yaygın bir şekilde duyurdular ve gerçekten demokrasi yanlısı oldukları izlenimini verdikten sonra Kaddafi'nin kendi halkını katletmesine göz yummaları kolay olamazdı.

Sonuç olarak emperyalistler yukarıda açıklanan nedenlerden dolayı ve de çok önemli petrol havzalarına sahip olan Libya'nın bu yer altı zenginliklerini daha kolay talan edebilmeleri için Kaddafi rejiminden daha uysal ve işbirlikçi yeni bir rejim arzu ediyorlar.

Tabi ki önümüzdeki dönemde askeri operasyonların hangi şekilde gelişeceğini önceden kestirmek olanaksızdır. Ama görünen odur ki, ilk başlarda NATO güçleri arasında belirli anlaşmazlıklar ve görüş ayrılıkları yaşanmış olsa bile gelinen bu son aşamada ne isyan eden güçlerin ne Kaddafi ordusunun kesin bir askeri zafer elde etmesini istemiyorlar. Batılı yöneticiler, bir yandan Kaddafi'nin gitmesini istediklerini duyurmalarına rağmen, diğer yanda isyancılara zafer elde edebilmeleri için gerekli askeri yardımı yapmıyorlar. CIA ajanlarının Libya'ya gidip gerçek durumu öğrenmeye çalıştıkları ve de özellikle de söz konusu isyancıların gerçekten kimler olduklarını ve ne kadar onlara güvenebileceklerini araştırdıkları haberleri çıktı.

Libya'daki son gelişmelere göre savaş halinde olan iki taraf vardır ve

emperyalist yöneticiler hem isyancılara yardım yapmayı belirli şartlara bağlayıp onların güvenirliğini sağlamak hem de Kaddafi'ye baskı yapıp gidişini sağlamak istiyorlar. Bu çözümü gerçekleştirebilmek için en zor olan Kaddafi'ye, güzel ve rahat bir yer bulup, gitmeye ikna etmektir. Kaddafi ile olan bağlar koparılmadı ve perde arkasında görüşmeler devam ediyor.

Emperyalist yönetciler, özellikle de işin siyasi önderliğini ele geçirmiş olan ABD yöneticileri için en iyi çözüm, Kaddafi'nin bazı eski bakanlarını aklayıp iki taraf arasında ortak bir hükümet oluşturmaktır.

Gelinen durum devam edip Libya'nın ikiye bölünüp bir tarafta isyancıların elindeki zengin petrol yataklarının bulunduğu Bingazi iktidarı da oluşabilir. Böylece emperyalistler petrol zenginliklerini daha kolay talan edebilecekler. Diğer taraftan ise Kaddafi ve yandaşları etrafında Trablusgarp bölgesinde başka bir hükümet oluşturulacak.

Sonuç itibarıyle her iki seçenekte de emperyalist güçler kazançlı çıkıp bu bölgeyi daha sıkı bir şekilde hakimiyetleri altına alacaklar ve de üstelik bölge halklarına demokrasi ve özgürlük getirdiklerini iddia edecekler.

Bu sorun sadece Libya ile sınırlı değil. Emperyalist güçler Libya sorunu üzerinden bütün Arap dünyasına genel bir gövde gösterisi yapmış olacaklar. LO (31.04.11)

Suriye

Baskı sürüyor…
Büyük güçlerin yeni çözüm olanağı yok

21 Nisan Perşembe günü Başkan Beşar Esad 1963 yılından bu yana yürürlükte olan olağanüstü hal uygulamasını kaldırıldı. Ama hemen ardından içişleri bakanı bundan böyle yürüyüşlerin "kesinlikle yasaklandığını" belirtti. Ertesi günü diktatörlüğün sonunu isteyen yürüyüşçülere yapılan baskı daha da yoğunlaşarak devam etti.

22 Nisan Cuma günü ise Suriye'de 15 Mart'ta başlayan protesto yürüyüşlerine en kalabalık katılım oldu. Ülkenin birçok kentinde kitleler, meydanlarda toplandı veya "özgürlük" ve "halk, rejimin yıkılmasını itiyor!" gibi sloganlar atarak yürüdü. Yürüyüşler, hareketin başladığı Dera'da, aynı zamanda birkaç gün önce yoğun baskının yapıldığı Humus'ta, Hama'da (Hama'da 1982'de şimdiki diktatörün babası Müslüman Kardeşler önderliğinde başlayan isyanı bastırmak için kentin üçte birini top atışlarıyla yerle bir edip 15 ile 30 bin arasında tahmin edilen kişiyi katletmişti), Kürtlerin yoğun olduğu Hassaki'de ve hatta Başkent Şam'da da yapıldı. Yürüyüşçüler, birkaç kentte diktatörün babasının heykellerini yıktılar. Baskı, çok şiddetli oldu. Amnesty İnternasyonal 22 Nisan'da 75 kişinin ve 15 Mart'tan bu yana ise toplam 350-400 kişinin öldürüldüğünü belirtiyor.

Rejim, gazetecilerin ülkeye girişini yasakladığı için durumla ile ilgili alınan haber, halktan veya yerel militanlardan gelebilen haberlerle sınırlı. Rejimin resmi açıklamaları "yabancı güçlerin parayla kışkırttığı silahlı çapulcuların" olayları yarattığı yönünde olup, kitlelerin isyanını tamamen inkar ediyor. İnternet üzerinden yayınlanıp, televizyonların da aktardığı görüntülerde "silahlı çapulcular" aslında, cenaze törenlerinde bile silahsız kitleler üzerine ateş açmaktan çekinmeyen rejimin baskı güçleridir. Beşar Esad rejimi, Suriye halkına bedeli ne olursa olsun, iktidardan gitmek istemiyor.

Başta ABD ve Avrupa Birliği olmak üzere büyük güçler, baskıyı teşhir etmeyip tamamen sesiz kaldılar. Tek yaptıkları, Birleşmiş Milletler Genel Sekreterinin "öldürülen insanlar hakkında bağımsız bir araştırma" yapılmasını istemesi ve de Avrupa Birliği sözcüsünün, cuma günkü katliamı "tüyler ürpertici olarak" gördüğünü duyurması oldu. Paris ise emniyet güçlerinin "aşırı şiddet" kullanılmasını teşhir edip, dışişleri bakanı Jupe "bunların olağanüstü halin kaldırılmasıyla çelişkili olduğunu" söylemekle yetindi. Obama ise ABD namına konuşarak, olağanüstü halin kaldırıldığının açıklanmasının, iyi bir yolda gidildiğini gösterdiğini, ancak yeteri kadar ciddi olmadığını belirtti.
Bütün bu tepkilerin sadece laflarla sınırlı kalmasının esas bir nedeni var. Sarkozy, Fransa'nın Ulusal Bayramı 14 Temmuz gösterilerine Beşar Esad ile birlikte katılmıştı ve ABD ise 5 yıllık bir aradan sonra geçen Ocak ayında Şam'a yeniden bir büyükelçi atamıştı. Büyük güçler, lafta Suriye rejimine karşı çıkıyorlar, ancak bu rejimin bölgede onlar için bir istikrar unsuru olduğunu da biliyorlar.

Suriye rejimi ulusal çıkarları savunuyor, ama buna ek olarak da defalarca, gerek Lübnan'da gerek Filistin'de veya Suriye'de kitle hareketlerini ezme gücüne sahip olduğunu gösterdi. Bu nedenle büyük güçler ve İsrail, muhataplarından emin: Suriye rejimini kendi halkını denetim altında tuttuğu gibi Lübnan'da Hizbullah'ı ve Filistin'de ise Hamas'ı da denetlediğini biliyorlar. Bu durumda Beşar Esad rejimi çökerse onun yerine kim geçecek ve yeni muhatapları kim olacak? İşte onların korktukları esas belirsizlik budur. Suriye'de, büyük güçlerin güvenebileceği yeni alternatif bir güç ortada görünmüyor.

Büyük güçler ortadaki bu durum nedeniyle Suriye rejimini sözde mahkum ederken bile çok temkinliler. Onları esas korkutan Suriye rejiminin insanlık dışı baskıları değil, diktatörlük yıkılarsa toplumda bir patlama olup kitlelerin kendi öz istekleri için harekete geçebileceğdir. LO (02.05.11)

12 Haziran genel seçimi ve genel olarak seçimler

İşçi sınıfının tarihinde “genel oy hakkı” ve “parlamentonun” önemli bir yeri olmuştur. Seçimlerden yararlanmak, emekçi sınıflar için önemli olsa bile, son tahlilde işçi sınıfının mücadelesinde bir “taktiktir”. Her seçime, her şartlarda katılmalı ve mutlaka her seçimde oy vermek gereklidir diye bir kural yoktur. Esas kural, somut şartlarda emekçiler için en yararlı olanı belirlemektir.

Tarihi olarak İngiltere’de 1830’lu yılların ilk yarısında, uluslararası işçi hareketinin ilk bağımsız mücadelesinin ürünü olan bildirgede, “genel oy hakkı ve milletvekili olma isteği” ilk kez yer almıştı.

Fransa’da 1848 devrimi ve 1871 Paris Komünü sırasında işçi temsilcileri mecliste ve hükümette yer almıştı.

Almanya’da 1900’lü yılların başında Alman Sosyal Demokrat Partisi, seçimlerden yararlanarak partinin büyümesini sağlamıştı.

Rusya’da Bolşevik Parti 1905, 1912 ve 1917’de en ağır gericilik koşullarında, Çarlık diktatörlüğü altında bile seçimlerden yararlanmayı bilmiştir.

İşçi hareketinin seçimlere katılma geleneği ve eylemi, bugün için de geçerlidir. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki komünist ve işçi partiler, seçimlerden yararlanarak güçlerini ortaya koymuşlar, toplumdaki etkilerini artırmaya çalışmışlardır.

Örneğin Fransa’da İşçi Mücadelesi (Lutte Ouvriere) gurubunun kadın emekçi adayı Arlette Laguiller, 1974’ten beri işçilerin devrimci siyasetini savundu ve 14 Nisan 2002 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yüzde 5.2 oy alarak (1 milyon 640 bin), emekçilerin sesini duyurmuştu.

1999 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde iki devrimci grubun (LO ve LCR) seçim başarısı, yüzde 5 barajını geçmeye fırsat vermiş ve Avrupa Parlamentosu’na 3’ü kadın 5 emekçi milletvekili gönderebilmişlerdi.

Türkiye’de seçimler ve sosyalistler

Türkiye’de son yıllara kadar seçim sistemi ve devrimci komünistler üzerindeki yasaklar ve baskılar nedeniyle işçi sınıfının devrimci çıkarlarını açıkça savunmanın önünde engeller var. Her ne kadar da bazı yasal engeller kaldırılmış olsa da Batılı kapitalist ülkelere kıyasla, yüzde 10 barajı ve mali engeller dahil bir çok engel varlığını koruyor. Belirli bir liberalleşme olsa da bunun sınırları ortada.

Bağımsız aday siyaseti

Yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı sosyalistler bağımsız aday (dünya işçi sınıfı geleneklerine uyarak işçi adaylar) çıkarıp sermayeden, sömürü düzeninden sınıfsal ve ulusal baskılardan (özellikle de Kürt ulusuna) hesap sorup emekçilerin istek ve sorunlarını dile getirmek, doğru ve gerekli bir siyasettir. Ancak bunları işçi sınıfına dayanan temellerde ve işçi sınıfına hitap edip ona hesap veren temellerde yapmalıyız.

Üç büyük düzen partisinin (AKP, CHP ve MHP) durumu

AKP'ye, AK Parti dense de sömürenlerin ve asalakların AK partisi olabilir.

Dokuz yıldır süren iktidarının genel bir bilançosu yapıldığında zenginlerin çok daha zenginleştiği, ancak diğer yandan milyonlarca emekçinin çalışma ve yaşam şartlarının iyileşmediği, hatta birçok yönden daha da kötüleştiğini, ölümcül iş kazalarının arttığını (üç saatte bir işçi ölüyor), patronların Erdoğan’ın sözlerini değerlendirip, kendilerinin yol açtığı ekonomik krizi fırsat bilerek emekçiler üzerinde her türlü baskıları artırdılar; emekçilere “şartlar bunlar, ücret bu kadar, işine gelmezse gidebilirsin kapı açıktır” dedikleri ortada.

On milyon kişi sosyal güvencesiz ve memurların yüzde sekseni borçlu.

AKP, CHP ve MHP’nin seçimden önce birbirlerine, küfür seviyesine kadar vardırarak tartışmaları devam ediyor. Amaç emekçilerin ve yoksulların temel sorunlarını gündeme getirmeden şov yapıp içi boş yuvarlak

laflarla bir şeyler yapılacak izlenimi vererek oy kapmaktır.

Örneğin bir numaralı projeleri olan yeni anayasa konusunda AKP: “Yeni anayasa bireylerin haklarını en etkin şekilde koruyacak. Dışlayıcı değil kapsayıcı, çoğulcu ve özgürlükçü olacak” diyor. CHP ise; “ilk hedef yeni anayasa. Eşitlik, katılımcılık, insan onuruna öncelik, kadın erkek eşitliği temel ilkeler olacak” diyor. MHP ise: “Toplumsal uzlaşma niteliği taşıyan ve tüm toplumu kucaklayacak şekilde hazırlanacak yeni bir anayasa yapılacak”diyor.

Bu gibi yuvarlak lafların içine her şey katıp sahte vaatlerde bulunmak gayet mümkün. Yoksulun ekmeği “umut”! Hatta somut vaatlerine bile kesinlikle güvenemeyiz.

AKP 9 yıl boyunca neye kadir olduğunu gösterdi. Yerli ve yabancı sermayeye çok büyük hizmetlerde bulundu. Şimdi seçim kampanyası esnasında emekçileri ve yoksulları “hatırladığını” söyleyen CHP ve MHP’nin de “nelere kadir” olduklarını daha önceki dönemlerde görmüştük: Onlar da hem yerli hem de uluslararası büyük sermayenin emrine amade olduklarını iktidarda oldukları dönemde yaptıklarıyla fazlasıyla ispat ettiler.

Bu sözü edilen üç partiden emekçilerin ve yoksullarının ve de Kürt halkının çıkarlarını savunmasını beklemek “ölü gözünden yaş beklemek” gibi bir şey olur!

Bu üç büyük parti dışında devrimci komünistlerin ilgi alanı Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) etrafında oluşan “Demokratik Seçim Bloku’dur” .

Demokratik Seçim Bloku nedir, ne değildir?

BDP’nin temel gücünü oluşturduğu Demokratik Seçim Bloğunun var olmasının esas nedeni, yüzde 10’luk seçim barajıdır. Kürt ulusal hareketini temsil eden BDP bu seçimde EMEP gibi bazı sol partilerin ve hatta devrimci grupların ve de solcuların da katılımını kabul ederek bir tür seçim cephesi oluşturdu.

Kürt kitlelerine ek olarak emekçilerin bir kesiminin oylarını da almayı hedef alan bu seçim bloğu, emekçilerin sorunlarını biraz gündeme getirse de temel olarak Kürt halkının ulusal sorunlarını gündeme getirmek için oluşturuldu.

Devrimci komünistler buna karşı olmadıkları gibi bu adayların olduğu bölgelerde desteklemeli. Ancak bunun ne olduğunu açıkça belirtmelidirler. Bu seçim cephesi devrimci işçi hareketi temellerinde olan bir oluşum olmadığı gibi işçi sınıfının temel sorunlarını da bu seçim esnasında savunmayacak.

İşte bu nedenle de komünist devrimci guruplar ve örgütler, kendilerini sadece bu seçim bloğunu desteklemekle sınırlamayıp, bu bloğun sınırlarını işçi sınıfından hiçbir şey saklamadan anlatıp, esas görevleri olan, seçimleri fırsat bilerek bütün olanaklarını işçi sınıfının temel sorunlarını gündeme getirmek için seferber etmelidirler.

Gerekli olan, işçilerin, işsizlerin, yoksulların ve emeklilerin acil taleplerini gündeme getirip bu hedefler doğrultusunda mücadele etmektir. Bu nedenle bazı taleplerimizi hatırlatmayı yararlı buluyoruz:

“Emekçiler, toplumsal ve siyasal alanda ağırlıklarını koyabilmek için, burjuvazinin siyasi güçlerinden bağımsız gerçek bir güç oluşturmalı. Emekçiler, kendilerini sömüren sınıfa karşı kendi sınıf çıkarlarını savunmalı.

Zenginlikleri üreten emekçilerdir. Ancak, bundan en az yararlanan da onlar. İşçilerin, işsizlerin normal bir yaşam isteme hakları var ve bu hakkı sermaye sınıfına dayatmalılar.

Emekçilerin, işsizlerin çıkarları, onların zengin ettiği patronlardan önce gelmeli. İşçilerin belirleyeceği yeterli bir ücret, iyi bir iş, en çok 8 saat işgünü ve yeterli bir emekli aylığı dayatılmalı.

Borsa ve banka hortumcularının, vurguncuların işyeri ve banka hesap defterleri denetim altına alınmalı.

Bütün işten çıkartmalar, özellikle de kâr ettiği halde işçi çıkarma yasaklanmalı.

Mevcut iş Hiçbir ücret kaybı olmaksızın bütün emekçiler arasında paylaşılıp hiçbir emekçi işsiz kalmamalı. Gerekirse hemen haftalık 40 saatlik ve hatta 35 saatlik çalışma süresi uygulanmalı. (Bu talep hiç de hayal değil. Avrupa’da yıllardan beri 35 saatlik haftalık çalışma süresi uygulanıyor).

Bugün, tüm dünyada kâr mantığıyla işleyen kapitalist sistemin neden olduğu işsizlik, pahalılık ve savaşlara kesin bir son verip, insanlık için yeni bir gelecek hazırlamak amacıyla mücadele etmeliyiz.

Yeni bir toplumu emekçiler inşa edebilir. Çünkü emekçilerin bugünkü düzenin devam etmesinde hiçbir çıkarları yok ve toplumun çoğunluğunu onlar oluşturuyorlar. (03.05.2011)

Güncel... Güncel... Güncel...

YGS, LYS, ALES, KPSS, KPDS, ...
Sorun sınavdan öte sistemde!

Üniversiteye giriş sınavının ilk basamağı olan YGS'deki (Yükseköğretime Geçiş Sınavı) kopya tartışmaları ile gündeme gelen ÖSYM (Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi) ile ilgili kopya iddialarının evveli var ve duracak gibi de görünmüyor.

Çünkü sınava giren 1 milyon 700 bini aşkın öğrenciyi, eğitim gören 11 milyonu aşkın genci, üniversite mezunlarını ve kamuda her türlü işe girmek isteyen herkesi ilgilendiriyor. Çünkü tüm sınavları ÖSYM yapıyor.

İki yıl önce KPSS (Kamu Personeli Seçme Sınavı) ile başlayan kopya tartışmasında tıpkı bugün olduğu gibi hükümet tarafı iddiaları şiddetle reddetmiş ancak sonuçta kopya çekildiği ortaya çıkmıştı.

ÖSYM başkan görevden alınmış, tutuklamalar olmuş, sınavın kopya çekilen kısmı yenilenmişti.

Bundan önceleri de ÖSYM'de yanlışlar oldu: İptal edilen sınavlar, iptal edilen sorular, yanlış puan hesaplamaları, liste uzun...

Ecevit döneminde, torpili kaldırmak iddiasıyla kamuda işe girmek için tek yol olarak sınavı kazanma ve puan sırasına göre işe girme şartı getirildi.

İyi bir iş bulmak isteyen gençler, önce iki basamaklı üniversite giriş sınavını kazanmalı, ardından KPSS'yi kazanmalı ve puanlarına göre işe girmek için sıra beklemeli. Ancak KPSS sınav puanı 2 yıl için geçerli. İki yılda devlet işe almazsa yeniden sınava girmek gerekiyor. Lise mezunu olanlar da kumuda işe girmek için aynı sınava giriyor.

Bu acımasız sınav sistemi, hükümet tarafından iş isteyen gençlere karşı bir silah gibi kullanılıyor. Kendisinden atama isteyen, bir okulda mevsimlik işçi statüsünde çalışan bir biyoloji öğretmenine başbakan, "sınavı kazanırsan atanırsın, ben ne yapayım" diye cevap vermişti. Oysa her tür memur ve öğretmen alımına, hükümet karar veriyor. Hatta son olarak, Maliye Bakanlığı'nın izni olmadan hiçbir memur alınmamasına ilişkin bir kanun çıkarıldı.

Bugün her 4 lise muzunu gençten sadece ikisi iş buluyor. Üniversite mezunu işsizlerde de oran aynı civarda. Küçük bir kesim dışında özel sektörde iş bulmak çok zor ve işler güvencesiz, çalışma saatleri uzun ve düşük ücretli. İşte bu ortamda kamuda güvenceli iş isteyenlere tek yol olarak sınav kalıyor. Yine kamuda her tür terfi için de sınav yapılıyor. Böyle bir ortamda, sınavlarda kopya çekilmesi, numaranın dönmesini beklemek normaldir. Asıl normal olmayan, sınavların şaibesiz yapıldığını düşünmek.

Siyasiler, gençlerin temel sorunlarına; iş bulma ve eğitim görme isteğine eğilmeleri gerekirken, kopya var mı, yok mu tartışması yapıyor. Her parti, tepkisini ifade eden öğrencileri, kendi siyasi çıkarları için kullanmak istiyor.

"Yandaş Geçirme Sınavı"nı protesto edip sokaklara dökülen, son 30 yılın en kalabalık öğrenci gösterilerini düzenleyen gençler, öfkelerinde haklılar, onları destekliyoruz.

Çabalarını ve enerjilerini sınavın yenilenmesinin ötesinde, tümüyle çürümüş tüm eğitim sistemine, onlara bu saçma eğitim koşullarını dayatan ve sonra da başaramadıkları gerekçesiyle suçlu gören düzene yöneltmeliler.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.